

Arrest

nr. 186 601 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK *loco* advocaat C. DRIESEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 26 augustus 2015 België is binnengekomen, samen met haar twee minderjarige kinderen I. en S., diende op 27 augustus 2015 een asielaanvraag in. Verzoeksters vingerafdrukken werden op 20 augustus 2015 genomen te Hongarije.

1.2. Op 31 augustus 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 31 augustus 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 27/08/2015

Overdracht CGVS: 02/02/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 15 juni 2016 van 14.04 uur tot 17.49 uur bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat meester Verheyen was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 27 september 1989 geboren in Bagdad. U bent een sjiitische moslima van Arabische origine. U groeide op in Salhiyah, Bagdad. Uw vader werkte sinds 2003 samen met de Amerikanen. Hij was voorzitter van de gemeenteraad in Salhiyah en kwam in die hoedanigheid in contact met de Amerikanen. In 2004 werd hij voor zijn opleiding in counterterrorismisme naar het buitenland gestuurd. De Amerikanen kwamen uw vader 's nachts ophalen om deel te nemen aan razzia's in Bagdad. U vader werd voorzitter van de Algemene Federatie van Verenigingen. In 2004 of 2005 werd uw broer Ali op dertienjarige leeftijd ontvoerd. Hij werd na twaalf dagen en na het ontvangen van losgeld ter waarde van 12000 dollar vrijgelaten. In 2005 huwde u met A. I. E. Uw vader werd op 16 augustus 2005 ontvoerd. Na het betalen van 17000 dollar losgeld werd uw vader vrijgelaten. Tien dagen later werd uw vader opnieuw ontvoerd. Hij werd onder schot vanop zijn werk meegenomen en even later werd hij in de auto doodgeschoten. U weet niet door wie. Ook de rest van de familie werd gevisieerd en bedreigd. Uw zus werd beschoten toen ze onderweg was naar school. In 2005 vluchtten jullie naar Syrië. U scheidde een tijdje later van uw man. In 2011 keerden jullie terug naar Irak waar u in de wijk Qahira, bij uw grootouders woonde. U huwde er met D. S. Jullie belagers kwamen er achter dat jullie terug waren in Bagdad en jullie werden opnieuw bedreigd. Uw moeder werd opgebeld en ze dreigden ermee uw broer te vermoorden. In oktober 2013 vertrok u samen met uw moeder, broer A. en zus Am. als ook uw echtgenoot en twee kinderen naar Turkije waar u een jaar verbleef. In 2014 ging u wederom terug naar Bagdad met uw echtgenoot waar u zich in de Palestinastraat vestigde. Uw moeder, zus en broer bleven in Turkije. Rond januari of februari 2015 werd het huis van uw schoonouders in de wijk Qahira binnengevallen door een bende. Ze vroegen uw schoonouders dat hun zoon afstand nam van u en uw familie. Als hij dit niet deed zouden ze iedereen vermoorden. Twee maanden voor uw vertrek, in mei 2015, scheidde u van uw echtgenoot. U verliet Bagdad op 28 juli 2015. U ging naar Turkije en probeerde er de rest van de familie te vinden, maar dit was tevergeefs.

U reisde verder vanuit Turkije naar Griekenland. Vervolgens zette u de reis verder via Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk naar België. U kwam aan in België op 26 augustus 2016. U vroeg de volgende dag op 27 augustus 2016 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een originele identiteitskaart van u en uw twee kinderen neer, een origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van de huwelijksakte van uw eerste huwelijk, een kopie van de huwelijksakte van de imam en van de rechtbank van uw tweede huwelijk, een kopie van de scheidingsakte, een kopie van de identiteitskaart van uw tweede echtgenoot, een kopie van het nationaliteitsbewijs, zes foto's van uw vader tijdens zijn werk als voorzitter, zeven foto's van uw zus in de Green Zone, vier foto's van u met uw vader, artikels van 'al-Mada Daily News', een kopie van een paspoort van uw vader, kopie van de identiteitskaart en het paspoort van uw vader, een bedankbrief van de Amerikanen voor het werk van uw vader, een kopie van de badge van uw vader, een kopie van een UNHCR registratie formulier.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u stelt dat u persoonlijk gevisieerd zou worden omwille van de voormalige activiteiten van uw vader. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

In eerste instantie duiken er grote discrepanties op tussen uw verklaringen afgelegd op de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) en uw verklaringen afgelegd op het CGVS. Vooreerst is er tijdens het gehoor op de DVZ geen sprake van een verblijf in Turkije van 2013 tot 2014. U gaf er aan dat u sinds 2011 in de wijk Qahira in de straat Shamasayah verbleef (zie DVZ vraag 10). U verklaarde er bovendien dat uw moeder, uw zus en uw broer nog steeds in de wijk Qahira verbleven en niet in Turkije zoals u verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS (DVZ vraag 13, vraag 17, CGVS p.4). Ten tweede maakte u geen melding van de ontvoering van uw boer terwijl er toch naar de belangrijkste vervolgingsfeiten gevraagd wordt. Ten derde blijkt dat u op de DVZ aangaf dat uw moeder voor uw vertrek uit Irak twee maal telefonisch bedreigd werd.

Het laatste telefoontje vond plaats op 24 juli 2015 waarna u het land verliet, zo luidde uw verklaringen (zie vragenlijst CGVS). Op het CGVS verklaarde u echter dat een groepering het huis van uw schoonouders binnenviel en eiste dat uw echtgenoot van u scheidde. Dit zou een aantal maanden voor uw vertrek uit Irak voorgevallen zijn. De inval en de daaropvolgende scheiding was de doorslaggevende reden om wederom het land te verlaten (CGVS p.17). U legt met andere woorden twee volledig verschillende verklaringen af over de directe aanleiding van uw vertrek uit Irak wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen uiteraard ernstig ondermijnt. U die geconfronteerd werd met deze fundamenteel verschillende verklaringen stelde dat u datgene wat de ambtenaar van DVZ neergeschreven had, niet verklaard had (CGVS p.18). U had nochtans aan het begin van het gehoor op het CGVS de kans gekregen opmerkingen of correcties te formuleren met betrekking tot het verslag van de DVZ waarvan u nota bene een exemplaar in uw bezit had. U verklaarde expliciet dat er geen fouten in het verslag stonden (CGVS p.3). U weet deze flagrante verschillen aan de vermoedheid en aan uw gebrek aan kennis wat betreft de asielprocedure (CGVS p.18). Dat dit niet als een valabele uitleg geldt, hoeft geen betoog. U hoeft geen kennis van de asielprocedure te hebben om gelijklopende verklaringen af te leggen op beide gehoren. Verder kan vermoedheid hier evenmin aangedragen worden als reden om de grote discrepanties te vergoelijken.

U stelt Irak uiteindelijk te hebben verlaten nadat er een inval gebeurde bij uw schoonfamilie in de Qahira wijk. Ook hier kan u het CGVS echter niet van overtuigen. U heeft er in eerste instantie geen melding van gemaakt bij de DVZ zoals hierboven reeds werd aangegeven. U slaagt er bovendien ook niet in om het voorval éénduidig te dateren. U verklaarde initieel dat het in maart 2015 plaatsvond om vervolgens uw verklaringen te wijzigen en het voorval in januari of februari 2015 te dateren (CGVS p.7, p.16). De gang van zaken zoals u ze voorstelt is evenmin geloofwaardig. Het is immers merkwaardig dat de groepering bij uw schoonouders binnenvalt. U zelf werd niet bedreigd. U weet niet wie of welke groepering er binnengevallen is bij uw schoonouders. U paste vervolgens uw verklaringen aan en vermoedde dat het de Badr brigade was (CGVS p.17). Deze zouden ook uw vader in 2005 ontvoerd hebben. Ook dit wist u echter niet zeker. Aan uw schoonouders werd er opgedragen dat zij en hun zoon afstand van u moesten nemen (CGVS p.7, p.17). De bende heeft geen reden gegeven waarom dit moest gebeuren en uw schoonouders hebben er evenmin naar gevraagd (CGVS p.17). U wijzigde vervolgens uw verklaringen wederom en linkte de vraag om afstand van u te nemen aan het verleden en de reputatie van uw vader (CGVS p.17). Na die ene inval bij de schoonouders is er vervolgens blijkbaar geen opvolging van het probleem geweest door de bende (CGVS p.17). Het is niet aannemelijk dat een bende die het op u en uw familie gemunt heeft uw schoonouders gaat bedreigen om afstand van u te doen en dan zich er niet van vergewist of dit daadwerkelijk gebeurd is. U zelf werd bovendien volledig buiten beschouwing gelaten. U werd niet aangesproken of opgezocht (CGVS p.17). Ook dit is merkwaardig. U vermoedde dat een informant of een buurman gelekt had dat u terug in het land was, in dat opzicht is het vreemd dat men zich tot uw schoonouders gaat richten en niet tot u. Na de inval die naargelang uw verklaringen in januari, februari of maart 2015 plaatsvond bent u daarenboven nog bijna een half jaar in Bagdad gebleven, meer bepaald tot 28 juli 2015. Al die tijd woonde u in het huis in de Palestina Straat (CGVS p.5). U wachtte de echtscheiding af en bereidde uw vertrek voor. In die laatste maanden is er niets meer gebeurd en heeft u geen problemen meer gekend (CGVS p.17). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielaansluiting.

Verder kan er opgemerkt worden dat ook uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die tot uw vlucht naar Turkije in 2013 geleid zouden hebben weinig gedetailleerd en veeleer vaag zijn wat het ongeloofwaardig karakter van uw asielaansluiting enkel versterkt. Jullie keerden terug van Syrië in het jaar 2011 (CGVS p.4). Anderhalf jaar na jullie terugkeer, rond 2013 met andere woorden ontving uw moeder een dreigtelefoontje. Men dreigde er mee uw broer en uw zus te vermoorden. U werd toen niet vermeld (CGVS p.19). U kon nauwelijks iets vertellen over de dreigementen op basis waarvan jullie naar Turkije gegaan waren. U wist niet wie de persoon was die uw moeder bedreigde, u wist niet van welke groepering hij was en u wist evenmin waarom jullie niet in Irak welkom waren. U kwam niet verder dan te zeggen dat die mensen tegen uw familie waren (CGVS p.19). Er werd jullie duidelijk gemaakt dat er geen plaats voor jullie was in Irak. Uw moeder besloot hierop het land voor goed te verlaten, zo zegt u (CGVS p.19). U was in 2011 voor een tweede maal getrouwd. U werd niet persoonlijk bedreigd. U heeft evenmin persoonlijke problemen gehad in de periode van 2011 tot 2013 (CGVS p.20). Ook uw echtgenoot of uw schoonfamilie werden niet aangesproken of bedreigd. Wanneer we hierbij in rekenschap nemen dat u van dit alles niets gezegd heeft bij DVZ is de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten ver te zoeken.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaansluiting. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. De identiteitskaart van u en uw twee kinderen als ook uw nationaliteitsbewijs ondersteunen enkel uw verklaringen met betrekking tot uw afkomst en uw identiteit. De twee huwelijksaktes en de scheidingsakte zijn slechts kopieën en hebben in die zin weinig bewijswaarde en doen bovendien geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het nationaliteitsbewijs van uw moeder houdt geen verband met de door u aangehaalde asielmotieven. De documenten in verband met uw vader ondersteunen louter uw verklaringen in verband met de functie die uw vader uitoefende in 2004 maar tonen op geen enkele wijze aan dat u hierom persoonlijk geviséerd zou worden. Het UNHCR registratieformulier is een formulier waarmee u aantoonst dat u, uw moeder, broer en zus in Syrië geregistreerd werden. Er wordt echter geen appreciatie gegeven over de vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk.

Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een enig middel aan als volgt:

"Schending van artikel 48/3, 48/4 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 3 IVRK en artikel 22bis van de Grondwet”.

“Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

“Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.” (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

In het licht van deze bepalingen is de bestreden beslissing totaal onjuist en niet afdoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing tracht aan te tonen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, op grond van een beperkt aantal argumenten die zouden aantonen dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben in Irak. Deze argumenten overtuigen echter niet.

Het CGVS betwist evenwel de voormalige activiteiten van verzoeksters vader (voorzitterschap gemeenteraad, samenwerking met Amerikanen en voorzitterschap Algemene Federatie van Iraakse Verenigingen) en de recent daaropvolgende vervolgingsfeiten niet (ontvoering broer, eerste ontvoering vader en tweede fatale ontvoering vader in 2004 en 2005), doch verzoekster zou niet aantonen vandaag nog persoonlijk gevisieerd te zijn om die reden.

Met andere woorden had het CGVS toepassing moeten maken van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegronde is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen”

Met andere woorden was het aan het CGVS om in eerste instantie aan te tonen waarom deze vervolging zich in de huidige context niet meer zou kunnen voorgedaan hebben of voordoen (omkering van de bewijslast).

Echter het CGVS stelt meteen vast dat zij geen geloof hechten aan verzoeksters relaas, zonder dit te hebben aangetoond. Dit is te meer van belang omdat verzoekster talrijke onbetwistbare stukken voorlegde ivm de vervolging van haar vader (foto's, bewijzen werk van vader, artikel uit de krant...)

Vooreerst meent het CGVS dat er 'grote discrepanties' bestaan tussen de verklaringen van verzoekster afgelegd op DVZ en op het CGVS.

Daarbij wijst het CGVS op drie punten.

Ten eerste vermeldde verzoekster aanvankelijk bij DVZ niets van het feit dat zijzelf en haar familie in Turkije verbleven van 2013 tot 2014. Verzoekster merkt op dat zij gevraagd werd zeer bondig te vertellen waarom zij Irak had verlaten en dat zij later pas de details kon vertellen voor het CGVS. Het hoeft niet te verbazen dat verzoekster het verblijf in Turkije niet meteen heeft vermeld omdat dit niet meteen te maken heeft met de rechtstreekse vluchtaanleiding uit Irak.

Ten tweede maakte verzoekster op het interview van DVZ geen melding van de ontvoering van haar broer. Verzoekster merkt ook hierop dat deze ontvoering plaatsvond voor de ontvoering van haar vader en dat de ontvoering van haar broer ook kaderde in de activiteiten van haar vader, zodat zij het pas nuttig achtte dit later te vertellen tijdens het interview bij het CGVS. Het belangrijkste vervolgingsfeit is immers de tweede ontvoering en daaropvolgende moord op haar vader.

Ten derde merkt het CGVS op dat verzoekster op DVZ verklaarde dat haar moeder werd opgebeld en bedreigd op 24.07.2015, terwijl zij op het CGVS verklaarde dat een aantal maanden voor haar vertrek een bende binnenviel bij haar schoonouders. Verzoekster werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid en verklaarde zich nader, ni. dat haar werd gevraagd snel en bondig een overzicht te geven zodat zij misschien al te haastig de feiten aan elkaar heeft gekoppeld; het is immers zo dat haar moeder effectief werd bedreigd per telefoon, doch dit vond plaats in 2013: nadat zij in 2011 waren teruggekeerd naar Irak en de belagers van hun vader er achter waren gekomen dat zij terug in Bagdad waren dreigden ze er per telefoon mee om de broer van verzoekster te vermoorden.

Zij kreeg vervolgens niet de tijd om te vertellen wat er gebeurde vlak voor zij België verliet, nl. dat er toen een bende binnenviel bij haar schoonouders. Haar moeder, broer en zus verbleven op dat moment nog steeds in Turkije.

Verzoekster benadrukt dat er verder geen sprake is van discrepanties in haar interview bij het CGVS, zodat het buitenproportioneel is om verzoekster nu af te rekenen op snelle en weinig gedetailleerde verklaringen die zij aflegde op DVZ.

Vervolgens is het CGVS niet overtuigd van de verklaringen in verband met de inval die enkele maanden voor verzoeksters vertrek plaatsvond bij haar schoonouders.

Ten eerste verwijt het CGVS haar opnieuw dat zij hiervan geen melding maakte op DVZ. Opnieuw herhaalt verzoekster dat zij niet de tijd kreeg hierover te vertellen.

Ten tweede verwijt het CGVS verzoekster dat zij de inval niet precies kan dateren. Nochtans specificeerde verzoekster duidelijk dat het gaat om begin 2015 en dat haar nooit werd gevraagd de exacte datum te geven, zodat zij deze slechts situeerde.

Ten derde vindt het CGVS de gang van zaken mbt de inval niet geloofwaardig, omdat het CGVS niet begrijpt waarom de groepering zich tot de schoonfamilie zou richten en omdat verzoekster de belagers niet met zekerheid kan identificeren. Nochtans merkte verzoekster op dat het vermoedelijk om de Badr brigade ging, zoals ook destijds bij haar vader, hoewel deze ook nooit met honderd procent zekerheid wist door wie hij werd vervolgd. Dat het CGVS het 'niet aannemelijk' vindt dat een bende die het op verzoekster en haar familie gemunt hebben haar schoonouders gaan bedreigen om afstand van haar te doen, vindt verzoekster onbegrijpelijk. Immers het spreekt voor zich dat haar echtgenoot zich via het huwelijk met haar heeft verbonden en daarmee dus gelinkt is aan een familie die hulp bood aan de Amerikanen en terrorisme bestrijdt. Het CGVS begrijpt niet waarom de belagers zich dan niet persoonlijk tot haar richten, doch uiteraard dat zij persoonlijk ook geïsoleerd wordt door het feit op zich tot één bepaalde familie (sociale groep in de zin van de Conventie van Genève) te behoren.

Ook bracht verzoekster haar twee huwelijksakten en laatste echtscheidingsakte bij om aan te tonen dat zij effectief twee maal is moeten scheiden door de problemen van haar familie: de eerste keer is zij na enkele maanden huwelijk al gescheiden van haar eerste echtgenoot omdat deze niet mee naar Syrië wou vluchten en ook werd bedreigd. De tweede keer is zij pas gescheiden toen duidelijk werd dat haar man niet opnieuw mee wou vluchten en ervoor koos effectief afstand van haar te nemen. Verzoekster is meteen vertrokken nadat de tweede echtscheiding rond was.

Tot slot stelt het CGVS zich nog vragen bij de vervolgingsfeiten die tot hun vlucht naar Turkije in 2013 geleid hebben.

Met andere woorden oordeelt het CGVS op basis van deze drie beknopte motieven dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, terwijl zij nochtans enorm veel stukken voorlegde om haar relaas in de mate van het mogelijke te staven. De meest recente vervolgingsfeiten kan zij helaas niet met stukken hardmaken, doch haar verklaringen hieromtrent zijn zeer spontaan, coherent en geloofwaardig.

Het CGVS had haar het voordeel van twijfel moeten gunnen conform artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, daar zij slechts een aantal verklaringen niet kan staven met stukken of bewijzen en

a) zij verder een oprechte inspanning leverde om haar aanvraag te staven (zij bracht alle mogelijke akten van burgerlijke stand mee en zo veel mogelijk info over haar vader, waar mogelijk bracht zij de originelen bij)

b) zij alle relevant elementen waarover zij beschikt heeft voorgelegd en een voldoende verklaring heeft omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen

c) haar verklaringen zijn samenhangend, aannemelijk en niet in strijd met algemene informatie waarover het CGVS zou beschikken

d) zij haar asielaanvraag daags na haar aankomst en dus zonder talmen indiende

e) er is komen vast te staan dat haar relaas in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd gelet op de talrijke stukken in verband met de voormalige activiteiten en daaropvolgende vervolging van haar vader die niet wordt betwist.

Het CGVS verliest verder uit het oog dat verzoekster bovendien een specifiek risicoprofiel heeft als alleenstaande moeder met twee kinderen die tot tweemaal toe gescheiden is. Beide echtscheidingen gebeurden bovendien ook omwille van de activiteiten van haar vader en daaropvolgende vervolgingsfeiten. Beide echtgenoten werden bedreigd en kozen ervoor afstand te nemen van verzoekster en hun respectieve zoontjes.

Over de kinderen wordt met geen woord gerept in de bestreden beslissing (ze worden zelfs niet bij naam genoemd), terwijl verzoekster zowel op DVZ als op het CGVS duidelijk ook een vrees uitte in hoofde van haar beide zoontjes die immers de kleinzonen zijn van haar vader.

Er werd door verzoekster nochtans een specifieke vrees opgeworpen in hoofde van haar kinderen van bij het eerste interview op DVZ. Het CGVS was dus verplicht om te motiveren over de situatie van de twee minderjarige zoontjes van verzoekster aangezien deze specifieke vrees ook ten overstaan van het CGVS zelf nogmaals werd aangevoerd (p. 25-26).

Echter meende het CGVS tijdens het interview te kunnen volstaan met de opmerking 'Ik begrijp wel niet goed waarom ze uw kinderen zouden viseren voor het werk dat uw vader deed in 2004?' . Zonder hier verder op in te gaan werd het interview vervolgens afgesloten en verder werd hierover in de bestreden beslissing niets meer gezegd in strijd met het hoger belang van het kind, zowel wat betreft de vluchtelingenstatus, als wat betreft de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, erkent het CGVS in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is en dat bijgevolg bescherming zal worden verleend aan een uit Bagdad afkomstige asielzoeker met een specifiek profiel.

Echter zoals reeds opgemerkt heeft het CGVS geen rekening willen houden met verzoeksters profiel als alleenstaande gescheiden vrouw met twee minderjarige kinderen en dochter van een bekende figuur die samenwerkte met de Amerikanen.

Nochtans toonde zij aan de hand van stukken het profiel van haar vader aan, waarmee zij hoe dan ook wordt geassocieerd als dochter van, maar ook omdat zij geregeld bepaalde evenementen bijwoonde waar haar vader was uitgenodigd met zijn familie. Ook legde zij de echtscheidingsakte voor van haar laatste echtgenoot waarvan zij vlak voor haar vertrek scheidde, zodat daarmee is aangetoond dat zij een alleenstaande vrouw is."

Ter ondersteuning van het beroep voegt zij de documenten die werden toegevoegd aan het administratief dossier bij brief en mail van 21 juni 2016 (Nieuwe stukken, stuk 6) en die werden besproken in de bestreden beslissing.

2.1.2. In een aanvullende nota voegt de Commissaris-generaal de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad." van Cedoca van 6 februari 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. In zoverre verzoekster de feiten die zich hebben voorgedaan in 2004 en 2005 aanvoert, merkt de Raad op dat deze gebeurtenissen niet volstaan om aan te nemen dat verzoekster bij haar terugkeer naar Bagdad actueel nog steeds dezelfde problemen dient te vrezen, aangezien uit de verdere bespreking blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de redenen die ertoe hebben geleid dat verzoekster in 2015 Bagdad opnieuw heeft verlaten. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat geen geloof kan worden gehecht dat zij persoonlijk zou worden geviséerd omwille van de voormalige activiteiten van haar vader. In dit geval zijn er dan ook goede redenen voorhanden om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen.

Verzoeksters toelichting dat het niet hoeft te verbazen dat zij bij aanvang van de asielprocedure haar verblijf in Turkije niet heeft vermeld, omdat dit niet meteen te maken heeft met de directe aanleiding van haar vertrek, overtuigt de Raad niet. Verzoekster werd immers uitdrukkelijk gevraagd om een kort overzicht te geven van de hoofdverblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren met datum van aankomst op en vertrek van dat adres (DVZ-verklaring, stuk 17, p. 4). Zij zei toen dat zij van 2011 tot haar vertrek in Bagdad heeft gewoond. De plaatsen en landen van eerder verblijf zijn relevante elementen ter beoordeling van de asielaanvraag, zodat van verzoekster wordt verwacht om hierover van bij aanvang van de asielaanvraag duidelijkheid over te verschaffen.

Wat de omissie van de ontvoering van haar broer betreft, kan verzoekster worden bijgetreden dat het pas tijdens het CGVS-interview kon worden verteld. Het voornaamste element of feit voor de periode van 2004 en 2005 was immers de problemen die verzoekster kende omwille van de activiteiten van haar vader. Gelet op de voorgaande bespreking van de feiten die zich hebben voorgedaan in 2004-2005, volstaat deze vaststelling geenszins om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoekster tracht verder de discrepanties tussen haar verklaringen over de directe reden voor haar vertrek uit Irak in 2015 uit te leggen door nieuwe verklaringen af te leggen over wanneer haar moeder werd bedreigd, een gewapende groepering bij haar schoonouders binnenviel en waar haar moeder, broer en zus op dat moment verbleven. Deze nieuwe versie van de feiten doet echter geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekster hierover flagrant verschillende verklaringen heeft afgelegd, zonder dat zij hiervoor een aannemelijke uitleg kon geven toen zij hiermee werd geconfronteerd tijdens het CGVS-interview (CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 3 en 17-18).

Verzoekster weerlegt de motieven van de bestreden beslissing geenszins dat zij de inval bij haar schoonfamilie, de aanleiding voor haar vertrek uit Irak in 2015, niet heeft vermeld bij aanvang van de asielpprocedure met de herhaling dat zij niet de tijd heeft gekregen om hierover te vertellen. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij bij aanvang van haar asielpprocedure enerzijds de feiten aanhaalt die zich hebben afgespeeld in 2004-2005 en anderzijds verklaart dat zij in 2011 teruggekeerd is naar Bagdad en toen enkel haar moeder werd opgebeld en bedreigd. Wanneer verzoekster bijkomend werd gevraagd of zij ooit zelf werd bedreigd, of zij ook dreigbrieven heeft ontvangen en of zij nog iets heeft toe te voegen, antwoordt zij telkens van niet (CGVS-vragenlijst, stuk 17, p. 2). Verzoeksters toelichting dat zij heeft aangegeven dat de inval begin 2015 was, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster het voorval niet éénduidig in de tijd kan situeren, gelet op haar eerdere verklaringen dat het in januari, februari of maart zou kunnen zijn geweest. Verzoekster volhardt in haar verdere verklaringen over de inval bij haar schoonfamilie, wat geenszins de geloofwaardigheid van haar asielrelaas herstelt, gelet op de concrete motieven en vaststellingen in de bestreden beslissing die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

De verwijzing naar de huwelijksakten en de laatste scheidingsakte weerlegt geenszins de vaststelling dat dit geen uitspraak doet over de directe aanleiding van verzoeksters asielaanvraag. Verzoekster laat de motivering van bestreden beslissing over de feiten die tot de vlucht naar Turkije in 2013 nog ongemoeid. Waar verzoekster nog verwijst naar een risicoprofiel, merkt de Raad op dat gelet op het voorgaande zij er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat zij als alleenstaande moeder vervolging dient te vrezen ingeval van terugkeer naar Irak. Haar verwijzing naar haar kwetsbaar profiel op zich, doet hieraan geen afbreuk, daar dit een louter algemene bewering betreft en verzoekster haar vrees voor vervolging, mede gelet op hogere vaststellingen inzake haar geloofwaardigheid, niet concreet aannemelijk heeft gemaakt. Wat de specifieke vrees in hoofde van haar kinderen betreft, blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij omwille van dezelfde problemen niet zouden kunnen terugkeren, zodat hieruit evenmin een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

De motieven van bestreden beslissing zijn correct en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u stelt dat u persoonlijk geviséerd zou worden omwille van de voormalige activiteiten van uw vader. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

In eerste instantie duiken er grote discrepanties op tussen uw verklaringen afgelegd op de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) en uw verklaringen afgelegd op het CGVS. Vooreerst is er tijdens het gehoor op de DVZ geen sprake van een verblijf in Turkije van 2013 tot 2014. U gaf er aan dat u sinds 2011 in de wijk Qahira in de straat Shamasayah verbleef (zie DVZ vraag 10). U verklaarde er bovendien dat uw moeder, uw zus en uw broer nog steeds in de wijk Qahira verbleven en niet in Turkije zoals u verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS (DVZ vraag 13, vraag 17, CGVS p.4). Ten tweede maakte u geen melding van de ontvoering van uw boer terwijl er toch naar de belangrijkste vervolgingsfeiten gevraagd wordt. Ten derde blijkt dat u op de DVZ aangaf dat uw moeder voor uw vertrek uit Irak twee maal telefonisch bedreigd werd. Het laatste telefoontje vond plaats op 24 juli 2015 waarna u het land verliet, zo luidde uw verklaringen (zie vragenlijst CGVS). Op het CGVS verklaarde u echter dat een groepering het huis van uw schoonouders binnenviel en eiste dat uw echtgenoot van u scheidde. Dit zou een aantal maanden voor uw vertrek uit Irak voorgevallen zijn. De inval en de daaropvolgende scheiding was de doorslaggevende reden om wederom het land te verlaten (CGVS p.17). U legt met andere woorden twee volledig verschillende verklaringen af over de directe aanleiding van uw vertrek uit Irak wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen uiteraard ernstig ondermijnt. U die geconfronteerd werd met deze fundamenteel verschillende verklaringen stelde dat u datgene wat de ambtenaar van DVZ neergeschreven had, niet verklaard had (CGVS p.18). U had nochtans aan het begin van het gehoor op het CGVS de kans gekregen opmerkingen of correcties te formuleren met betrekking tot het verslag van de DVZ waarvan u nota bene een exemplaar in uw bezit had. U verklaarde expliciet dat er geen fouten in het verslag stonden (CGVS p.3). U weet deze flagrante verschillen aan de vermoeidheid en aan uw gebrek aan kennis wat betreft de asielpprocedure (CGVS p.18).

Dat dit niet als een valabele uitleg geldt, hoeft geen betoog. U hoeft geen kennis van de asielprocedure te hebben om gelijklopende verklaringen af te leggen op beide gehoren. Verder kan vermoedheid hier evenmin aangedragen worden als reden om de grote discrepanties te vergoelijken.

U stelt Irak uiteindelijk te hebben verlaten nadat er een inval gebeurde bij uw schoonfamilie in de Qahira wijk. Ook hier kan u het CGVS echter niet van overtuigen. U heeft er in eerste instantie geen melding van gemaakt bij de DVZ zoals hierboven reeds werd aangegeven. U slaagt er bovendien ook niet in om het voorval éénduidig te dateren. U verklaarde initieel dat het in maart 2015 plaatsvond om vervolgens uw verklaringen te wijzigen en het voorval in januari of februari 2015 te dateren (CGVS p.7, p.16). De gang van zaken zoals u ze voorstelt is evenmin geloofwaardig. Het is immers merkwaardig dat de groepering bij uw schoonouders binnenvalt. U zelf werd niet bedreigd. U weet niet wie of welke groepering er binnengevallen is bij uw schoonouders. U paste vervolgens uw verklaringen aan en vermoedde dat het de Badr brigade was (CGVS p.17). Deze zouden ook uw vader in 2005 ontvoerd hebben. Ook dit wist u echter niet zeker. Aan uw schoonouders werd er opgedragen dat zij en hun zoon afstand van u moesten nemen (CGVS p.7, p.17). De bende heeft geen reden gegeven waarom dit moest gebeuren en uw schoonouders hebben er evenmin naar gevraagd (CGVS p.17). U wijzigde vervolgens uw verklaringen wederom en linkte de vraag om afstand van u te nemen aan het verleden en de reputatie van uw vader (CGVS p.17). Na die ene inval bij de schoonouders is er vervolgens blijkbaar geen opvolging van het probleem geweest door de bende (CGVS p.17). Het is niet aannemelijk dat een bende die het op u en uw familie gemunt heeft uw schoonouders gaat bedreigen om afstand van u te doen en dan zich er niet van vergewist of dit daadwerkelijk gebeurd is. U zelf werd bovendien volledig buiten beschouwing gelaten. U werd niet aangesproken of opgezocht (CGVS p.17). Ook dit is merkwaardig. U vermoedde dat een informant of een buurman gelekt had dat u terug in het land was, in dat opzicht is het vreemd dat men zich tot uw schoonouders gaat richten en niet tot u. Na de inval die naargelang uw verklaringen in januari, februari of maart 2015 plaatsvond bent u daarenboven nog bijna een half jaar in Bagdad gebleven, meer bepaald tot 28 juli 2015. Al die tijd woonde u in het huis in de Palestina Straat (CGVS p.5). U wachtte de echtscheiding af en bereidde uw vertrek voor. In die laatste maanden is er niets meer gebeurd en heeft u geen problemen meer gekend (CGVS p.17). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder kan er opgemerkt worden dat ook uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die tot uw vlucht naar Turkije in 2013 geleid zouden hebben weinig gedetailleerd en veeleer vaag zijn wat het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas enkel versterkt. Jullie keerden terug van Syrië in het jaar 2011 (CGVS p.4). Anderhalf jaar na jullie terugkeer, rond 2013 met andere woorden ontving uw moeder een dreigtelefoontje. Men dreigde er mee uw broer en uw zus te vermoorden. U werd toen niet vermeld (CGVS p.19). U kon nauwelijks iets vertellen over de dreigementen op basis waarvan jullie naar Turkije gegaan waren. U wist niet wie de persoon was die uw moeder bedreigde, u wist niet van welke groepering hij was en u wist evenmin waarom jullie niet in Irak welkom waren. U kwam niet verder dan te zeggen dat die mensen tegen uw familie waren (CGVS p.19). Er werd jullie duidelijk gemaakt dat er geen plaats voor jullie was in Irak. Uw moeder besloot hierop het land voor goed te verlaten, zo zegt u (CGVS p.19). U was in 2011 voor een tweede maal getrouwd. U werd niet persoonlijk bedreigd. U heeft evenmin persoonlijke problemen gehad in de periode van 2011 tot 2013 (CGVS p.20). Ook uw echtgenoot of uw schoonfamilie werden niet aangesproken of bedreigd. Wanneer we hierbij in rekenschap nemen dat u van dit alles niets gezegd heeft bij DVZ is de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten ver te zoeken.”

“De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. De identiteitskaart van u en uw twee kinderen als ook uw nationaliteitsbewijs ondersteunen enkel uw verklaringen met betrekking tot uw afkomst en uw identiteit. De twee huwelijksaktes en de scheidingsakte zijn slechts kopieën en hebben in die zin weinig bewijswaarde en doen bovendien geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het nationaliteitsbewijs van uw moeder houdt geen verband met de door u aangehaalde asielmotieven. De documenten in verband met uw vader ondersteunen louter uw verklaringen in verband met de functie die uw vader uitoefende in 2004 maar tonen op geen enkele wijze aan dat u hierom persoonlijk geviséerd zou worden. Het UNHCR registratieformulier is een formulier waarmee u aantoonst dat u, uw moeder, broer en zus in Syrië geregistreerd werden. Er wordt echter geen appreciatie gegeven over de vluchtmotieven.”

Betreffende verzoeksters uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel, dient erop gewezen dat zij de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te trachten te weerleggen en dat een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, hiertoe niet volstaat. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 16, nr. 1 en 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *"Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis"* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verweerder kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel

risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Er dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 6 februari 2017 heeft toegevoegd, waarin de informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing kleeft in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP